

Installationsview, Julie Nord: Just Like Home. (Foto: Léa Nielsen)

Multifacetteret maleri

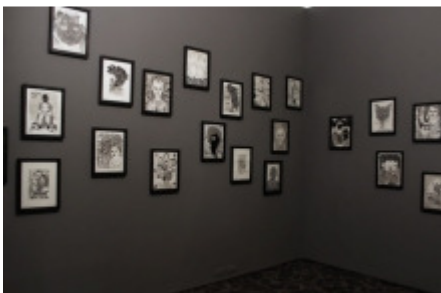
7. jul. 2014 [Anmeldelse] **Med totalinstallationen *Just Like Home* i Kunstforeningen fortsætter Julie Nord sin udforskning af idyllens bagside. Denne gang skildrer hun familien som hjemsted for mørkets kræfter. Imens viser 11 malere prøver på samtidsmaleriet i deres hjemby New York. Det er en hund fra hver by, og kvalitetsmæssigt kan dansk samtidsmaleri sagtens være med.**

Af Lisbeth Bonde

Lad os starte på 3. sal, hvor Julie Nord (f. 1970) er rykket ind og har opbygget en hel lejlighed og fyldt den med uhyggelige familie-portrætter. Med sin sorte fiberpen og blyant arbejder hun videre med den eventyrverden, hun lagde ud med i begyndelsen af 00'erne. Formelt er hun stadig inspireret af bl.a. den britiske illustratør John Tenniels tegninger til den oprindelige *Alice in Wonderland* og af klassiske eventyrillustrationer fra samme tid.

Men der sker hele tiden noget nyt: For det første har hun i de senere år malet med akvarel i mange farver, for det andet har hun iscenesat sine værker installatorisk, dvs. hun inviterer publikum ind i sit univers, der ud over den specialdesignede arkitektoniske ramme også byder på lydværker - på udstillingen i Kunstforeningen hører vi bl.a. et gammelt Bornholmerur opmåle tiden med sin tikken - og for det tredje har hun udviklet sin portrætkunst og har ført sit lidt tuttenuttede portrætgaller af baby dolls i nye retninger: Nu er de portrætterede ofte deformeret til ukendelighed, hvis ikke deres ansigtstræk er næsten fraværende, så de virker uhyggeligt identitetsløse.

I sin nye udstilling har hun rendyrket begreber som identitet, familie, hjemlighed/unheimlichkeit efter devisen, at familier reproducerer givne magtmønstre og ikke sjældent er livstruende som udklækningssteder, der æder sjæle op.

Installationsview, Julie Nord: Just Like Home. (Foto: Léa Nielsen)

Familien – en neurosefabrik

Hermed sætter Julie Nord fingeren på et ømt punkt og bliver en rendyrket civilisationskritiker: Når hun skildrer familien som som neurosefabrik, gør hun opmærksom på, at socialisationen/opdragelsen ofte kvæler den personlige udfoldelse – eller sagt med et mere eksistentielt ordvalg: Knægter den indre sandhed.

I det sorte rum eller pulterkammer, hvor de mest uhyggelige værker befinder sig, sætter hun tingene på spidsen.

Her ses fx i *Family Dinner* en lille familie – far, mor, børn – der spiser middag sammen – som skeletter. De sidder som levende døde til bords. Eller i *Mor og søn*, hvor moren kigger smilende ud på betragteren, stolt over *sin søn*, hvis øjne er forsvundet, og der nu kun er to sorte huller tilbage. Mor har overtaget hele hans livsprojekt og ser ham ikke som et selvstændigt individ.

Nord opererer med en genkendelighed. Vi føler os hjemme i hendes lejlighed, og dog er det hele tydeligvis en konstruktion. Hun spiller bevidst på det unheimliche/det uhyggelige, der netop er uhyggeligt, fordi det er velkendt og samtidig fordrejet. Hendes organiske mønstre og ornamentaler, der både optræder på tapeterne og i papirarbejderne, fungerer som et fast, gennemarbejdet grid, der er langt mere stabilt end personernes udflydende identitet og antydningssvise karakterer.

Installationsview, Julie Nord: Just Like Home. (Foto: Léa Nielsen)

Disse mønstre er i færd med at æde sig ind på personerne og truer med at udslette dem. Så selv om hendes tegnede fortællinger stadig kan tage sig lidt glansbilledagtige og sukkersøde ud, så er der bid og vid og grotesk humor på spil i værkerne.

I sit primært sort/hvide univers løfter Nord sløret for en diabolisk underverden, som syder under idyllen og pænhedens facade. Men jeg glæder mig til at se nogle værker i det store format, som hun også mestrer, for når hun går op i skala, bliver hendes visioner og kritiske kulturanalyse farligere, mere maleriske og langt mere pågående end i de mere beskedne formater, som hun har valgt til denne udstilling, som tidligere blev vist i en lidt større udgave på Kunsten i Aalborg.